

Maria Paulasaari

maria.paulasaari@felm.org

Hyvät kummit,

Tänään tein matkaa Ramallahin Toivon kummikouluun. Lähdin aamulla kävelemään Lähetysseuran Jerusalemin Felm-keskuksen pihasta vanhan kaupungin Damascos-portin läheisyyteen, josta lähtevät paikalliset bussit Ramallahiin. Tänään jonkun syyn vuoksi, mikä jäi epäselväksi, liikenteessä oli vain paikallisia pikkubusseja, hieman huonokuntoisia 8–9-paikkaisia Hiaceja. Ahtauduimme autoon, niin monta kuin sinne mahtui ja köröttelimme Kalandian check pointille, jonka kautta kuljetaan Ramallahin kaupunkiin. Edelleen jonkun syyn takia, jota en ymmärtänyt, bussit eivät saaneet ajaa Israelin vartioiman raja-aseman sisälle, vaan nousimme bussista ja kävelimme kanaverkkoalueen läpi Länsirannan puolelle.

Kalandian raja-asemalla oli täysi kaaos: savua, joka puolella sikin sokin autoja, jotka koittivat päästä liikkumaan johonkin suuntaan. Lisäksi alueella oli korkeita betoniesteitä rajoittamassa liikennettä. Kiipesin monen muun kanssa betoniesteiden yli, juoksimme liikenteen seassa ja liikennettä vastaan pienessä autojen sekasorrossa. Pääsin kuin pääsinkin pääkadulle, josta koetin erään arabinaisen kanssa metsästä taksia. Saimme reilun puolen tunnin yrityksen jälkeen napattua taksin, joka suostui viemään meidät Ramallahin keskustaan. Tässä vaiheessa seurueeseemme oli liittynyt jo muutama japanilainen turisti. Mutta haitanneeko aamun sählinki, kun saimme viettää mukavan yhteisen kansainvälisen hetken yhdessä. Jatkotapaamisenkin jo sovin tuon paikallisen arabinaisen kotiin. :)

Jatkoin Ramallahin keskustasta matkaa kummikouluumme Hope Schooliin (Toivon kouluun), jossa rehtorin kanssa kiersin eri oppilaiden luona jututtamassa ja kuvaamassa heitä. Minä otin kuvia ja esitin kysymyksiä, rehtori kirjoitti ylös oppilaiden nimet ja vastauksia. Reilun parituntisen jälkeen pidimme yhteisen kahvihetken rehtorin toimistossa, puhuimme kaikkea maan ja taivaan väliltä ja vaihdoimme päivän kuulumisia. Hope Schoolissa kaikki on hyvin, joskin heille on haasteellista maksaa opettajille palkat ajallaan.

Välitunti Toivon koulun pihalla. Seuraavaksi alkaa liikuntatunti, pojat juoksevat heti kentälle pelaamaan. Kuvassa myös koulun rehtori, Mr. Naseef.

Iltapäivällä lähdin paluumatkalle. Nappasin kadulta taksin ja pyysin kuljettajaa ajamaan minut Ramallahin bussiasemalle. Taksissa oli normaalit etupenkit, mutta teipatut laatikot takapenkinä. Onneksi taksin vauhti oli kuitenkin normaali, pikkutiellä noin 100 km tunnissa (ainakin siltä se tuntui). Muuten laatikko, jonka päällä istuin, olisi heilunut enemmän.

Ja bussiasemalla oli sama ongelma kuin lähtiessäni Jerusalemissa. Vain pikkubussit olivat päässeet liikenteeseen, ehkä isompia vain tarvittiin jossain muualla enemmän. Bussiasemalla miehet ja naiset jaettiin eri pikkubusseihin ja minä ahtauduin reilun 10 naisen kanssa pikku-Hiaceen. Auton ovet sulkeutuivat ja naiset alkoivat avalla muovipussejaan. Kaikille jaettiin tasapuolisesti pähkinät ja tuoremantelit. Niitä sitten mutustelimme raja-asemalle asti, jossa edessä oli sama kaaos kuin aamulla. Olisin ottanut kuvan, mutten kehdannut, kun kymmeniä naisia muovipusseineen, erilaisineen nyssäköineen, vauvoineen ja isoine huntuiineen kiipesi letkassa betoniesteiden yli. Ympäriämme poltettiin renkaita ja ilmaan ammuttiin, mutten tiedä, kenen toimesta. Kaikki olivat kuitenkin rauhallisia, ja turvatarkastukset sujuivat ongelmitta. Onneksi kummioppilaat asuvat koulun lähetyksillä ja tulevat kouluhinsa kävellen tai omilla kuljetuksilla. Kalandian raja-aseman jälkeen nousin Israelin puolella ilmastoituun bussiin, joka toi minut koti-Jerusalemiin. Ensi kirjeessä tervehdyksenä ehkä kummioppilaan matka kouluun.

Mielestön, miten ihania ihmisiä päivääni mahtui! Jään kaipaamaan heistä jokaista. Ensi kesän aikana muutamme pariksi vuodeksi Suomeen Lähetysseuran kotimaan työntekijöiksi. Niin, että jos haluat kuulla Lähi-idän kummityöstä, olethan yhteydessä. Kierrämme eri seurakunnissa kertomassa työstämme.

Suljen koko Pyhän maan Pyhän Jumalan suojeluksen ja varjelukseen, jotta rauha ja sovinto saisivat kasvaa ja ihmisten olisi hyvä elää tässä kauniissa maassa.

Kuva eskariluokan englannin kielen tunnilta. Tunnelma luokassa oli kauniilla tavalla herkkä – näki, että opettaja on pidetty ja lapset halusivat seurata opettajan jokaista liikettä.

Kiitos Sinulle arvokkaasta tuestasi kummityöhön.

Lämpimin terveisin Jerusalemissa,

Maria Paulasaari

maria.paulasaari@felm.org

P.O. Box 584 (25 Shivtei Israel)

9100402 Jerusalem Israel

Facebook: Suomen Lähetysseura Lähi-idässä